

KALLE

ISOKALLIO

Harmaa
eminenssi

TAMMI

KALLE
ISOKALLIO

Harmaa
eminenssi

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kalle Isokallio

Samuli Huttusen synnyinlahja 2014
Aunen ketjureaktio 2013
Venttiili-Ville 2012
Maailmanparantaja 2011
Vesimeloni 2010
Putkimies Pietarista 2009
Urhola 2008
Suomalainen puolisukeltaja 2007
Taivaallinen nappikauppa 2006
Terijoki takaisin 2005
Pelastaja Pelkosenniemeltä 2004
Yrjänä Mäyräjärven iltalypsy 2003
Tuulesta temmattu miljoona 2002
Tohtori Jalkasen perintövirus 2001
Pietari Toropaisen pilvilinna 2000
Paljasjalkainen taivaanvalti 1999
Vapaa Velkua 1997

© Kalle Isokallio ja Kalkhas Oy sekä Kustannusosakeyhtiö Tammi 2015

ISBN 978-951-31-8529-9

Painettu EU:ssa

Leevi, Miika, Saku ja Emil

*Pojat, katse rohkeasti tulevaisuuteen,
huomenna voi tapahtua jotain kivaa ja jännää.*

Mofa

1

Patrik Berg istui takkatulen valossa kartanonsa hämyisessä kirjastossa, jossa jokainen yksityiskohta oli parasta mitä rahalla saa. Nojatuolin nahkaisella käsinojalla oli kristallilasissa huoneenlämpöön ehtinyttä, lievästi turpeelle maistuvaa skottiviskiä. Hän siemaisi lasista ja antoi tyytyväisenä katseensa kiertää hetken aikaa. Kartano oli entisöity täsmälleen samanlaiseksi kuin se oli ollut siellä asuneen aatelissuvun loiston aikoina. Patrikin mielestä kartanon entisöiminen Suomen komeimmaksi teki hänestä tavallaan aatelisten. Ainakin aatelistemman kuin suvun jälkeläiset, jotka olivat rahapulassaan joutuneet myymään tilan hänelle.

Kohennettuaan hiipuvaa tulta Patrik siirsi nojatuoliaan lähemmäs takkaa. Liekkien katseleminen oli yksi niistä harvoista turhista asioista, joita hän itselleen salli. Hän oli jo nuorena ymmärtänyt, että vaikka aika ei ole rahaa, niin parhaiten taisteluihin valmistautunut on aina etulyöntiasemassa. Elämässä pitää keskittyä voittamiseen eikä tuhlaata aikaa tai älyä turhuuksiin. Siihen kiteytyi kaikki, mikä oli mahdollistanut hänelle merkittävän omaisuuden luomisen. Hän oli tajunnut, että maa-

ilma muuttuu. Yhä edelleen moni kuvitteli, että asioita voi hoitaa suhteilla, olihan niin ollut vielä 80-luvulla. Mutta sen jälkeen kentälle oli tullut pelureita, jotka pelasivat kansainvälisillä säännöillä. Toki hänelläkin on suhteita kaikkialle, mutta niitä kannatti ylläpitää vain niin pitkään kuin niistä oli hyötyä. Suhteiden avulla sai varomattomilta idiooteilta luottamuksellisia tietoja ja vinkkejä siitä, missä saleissa isoja päätöksiä kulloinkin tehtiin.

Jotkut luulivat suhteita ystävyudeksi, mikä oli tyhmää. Yhtä tyhmää kuin kiitollisuudenvelan osoittaminen. Ei sellaista velkaa voi olla. Ei kukaan häviä tahallaan ja oletta, että voittaja olisi tappion tahallisuudesta kiitollinen. Tyhmien kanssa ei kannata ystäväystyä, eikä tyhmille kannata olla kiitollisuudenvelassa. Tyhmät on karistettava kannoilta saman tien kun hyöty on saatu. Historia ei tunne yhtään menestyvää johtajaa, ei sodassa eikä bisnessessä, joka olisi laahannut perässään tyhmien armeijaa. Napoleonkin valitsi kenraalinsa väärin kysymällä näiltä, ovatko nämä onnekkaita. Onnella ja menestyksellä ei ole mitään tekemistä keskenään. Onnella voi voittaa kerran, mutta ennen pitkää menestyy vain se, joka osaa valita oikein taistelunsa. Jos kenraalien onnekkuidella olisi ollut merkitystä, miksi Napoleon hävisi sotansa? Vain kurinalaisesti ja määrätietoisesti elämällä ihminen saavuttaa täyden potentiaalinsa. Mikään ei ole arvokasta, ellei sitä osaa käyttää hyödyksi – ei edes tieto. Jos irrallinen tieto olisi arvokasta, jokainen pystyisi rikastumaan selaaamalla Wikipediaa. Jos taas aika olisi rahaa, kaikki työttömät olisivat rikkaita. Tieto ja aika tuovat rahaa vain,

kun tiedot yhdistää oikealla tavalla oikeaan aikaan. Eikä sekään aina riitä, jos lähtee väärään taisteluun. Tyhmä kenraali voittaa taistelun, jos hänellä on kymmenkertainen armeija. Liike-elämässä pätee sama laki. Jos vastustajalla on miljardi ja itsellä miljoona, peli kääntyy miljardin voitoksi. Yleensä ei kannata pelata kuin niiden kanssa, jotka pelaavat omilla rahoillaan.

Patrik haki humidorista Partagas-sikarin mutta ei sytyttänyt sitä heti. Hän vilkaisi itseään kirjaston savulasilla himmennetystä peelistä, ja takaisin tuijotti vaaleanruskeaan ruudulliseen tweedtakkiin ja tummanruskeisiin vakosamettihousuihin pukeutunut, hyväkuntoiselta ja huolettomalta vaikuttava vajaa viisikymppinen *country gentleman*. Patrik oli koulussa vihannut urheilutunteja, mutta hän oli opiskeluaikoina ryhtynyt lenkkeilemään huomattuaan pokeripeleissä, että hyvä kunto auttoi pysymään tarkkana yön myöhäisiin tunteihin saakka. Tämän hän oppi pelissä, jossa joutui maksamaan suuren summan hävitessään itseään tyhmemmälle mutta hyväkuntoisemmalle opiskelutoverilleen. Häviö oli ottanut luonnolle kovemmin kuin lenkkeilyn aloittaminen.

Samalla tavalla hän kohteli aivojaan. Rahan takia hänen ei tarvitsisi enää tehdä mitään, mutta aivot tarvitsivat harjoitusta. Aivot eivät ole sen kummempi elin kuin muutkaan. Jos ei hengästytä itseään, keuhkot laiskistuvat, ja kun pitäisi pinkaista, huomaa ettei jaksa. Sama on aivojen kanssa. Jos antaa niiden laiskistua, niin tiukan paikan tullen kierroksia ei löydy entiseen malliin. Siksi takkatulen edessä istuva mies päätti aivojensa virkistykseksi kehittää uuden projektin.

Vaikka hän ei tarvinnut lisää rahaa, hän tiesi totuuden. Raha on vain vaihdannan väline, joka ei tuota ellei sitä kierrätä. Jo opiskeluaikoina hän oli kertonut kaverilleen, että pyöräyttämällä miljoonan kerran viikossa niin, että se tuottaa neljä prosenttia, saa saman tuoton kuin pyöräyttämällä kerran vuodessa viittäkymmentä miljoonaa. Omaisuuden määrällä ei ole merkitystä, vain sillä kuinka paljon se tuottaa. Eikä se tuota makaamalla. Omaisuudenkin pitää lenkkeillä.

Uusi projekti kannattaa hakea sieltä, missä raha liikkuu hitaasti. Tiukat ajat olivat saaneet rahan vilkkaaksi yksityisellä puolella, mutta laiskaa rahaa oli julkisella puolella vielä vaikka millä mitalla. Kun laiskuus, tyhmyys ja isännättömyys usein asuvat samassa päässä, lelujen ottaminen valtiolta on lastenleikkiä. Pitää vain päättää, minkä lelun ottaa ja miten sillä tekee leikiten rahaa.

Nuorena Patrik sai uskollisen aseenkantajansa Karin isältä, vuorineuvos Ramqvistilta, pätevän neuvon. Vuorineuvos tokaisi järjestämillään illallisilla, että muistakaa pojat, köyhien eväät syödään aina ensin. Sen opetuksen Patrik oli pitänyt mielessään. Kun meno muuttui kuraiseksi, köyhät rämpivät mutta varakkailla on mahdollisuus mennä suojaan. Köyhien ei kannata yrittää vältellä veroja, koska hyöty on niin pieni. Varakkaiden ei kannata maksaa veroja, koska hyöty on niin suuri. Yrittivät poliitikot mitä tahansa, tämä meno ei muuttunut. Vuorineuvoksen toisenkin opetuksen hän oli painanut mieleensä. ”Ei kannata ystävystyä poliitikkojen kanssa eikä muutenkaan sekaantua politiikkaan. Poliitikot ovat palkka-

sotureita, jotka vaihtavat puolta heti, jos joku maksaa enemmän.” Toistaiseksi Patrik oli pärjännyt ilman poliitikkoja. Mutta mielessä muotoutuva uusi projekti voi vaatia, jos ei politiikkaan sekaantumista, niin kuitenkin muutaman poliitikon ostamista. Kuten aina ennenkin, kun jokin tehtävä vaati sellaista osaamista, mitä Patrikin ei ollut tarpeen itse osata, hän päätti hankkia avukseen ammattilaisen. Ammattilaisen, jolla on kokemusta poliittisesta lahjomisesta.

Patrik oli elämänsä varrella opetellut, ettei mihinkään maalliseen saa kiintyä, ei tavaroihin, ei taloihin eikä ihmisiin. Kiintymys sumentaa harkinnan. Jos ostokseen kiintyy ennen kauppaa, on vaara että siitä maksaa liikaa. Jos myytävään kiintyy, uhkana on, että jättää tarttumatta loistavaan tarjoukseen. Jos ihmisiin kiintyy, järkevä kauppa voi kariutua siihen, että ystävä saa siinä mustelmia egoonsa. Kari oli poikkeus säännöstä, mikä johtui siitä että he olivat kulkeneet niin pitkän matkan yhdessä, mistä kummatkin olivat aina hyötäneet. Patrik oli nuorena päässyt näkemään Karin varakkaamman perheen ansiosta elämää, millaista itsekin halusi elää. Kari oli puolestaan päässyt Patrikin puhelahjojen ansiosta paikkoihin, joihin hänellä ei muuten olisi ollut asiaa. Hyvä yhteistyö oli alkanut jo koulussa ja jatkunut läpi opiskeluaikojen. Lukiossa molemmat olivat päättäneet pyrkiä Polille, mutta Patrik oli ylioppilaaksi päästyään muuttanut mieltään. Hän piti itseään matemaattisesti lahjakkaampana kuin monet muut, siksi hän päätti mennä kaupparokkaan. Insinöörit osaavat laskea, mutta vain harva ekonomi on matemaattisesti lah-

jakas. Patrik arvioi, että on helpompi erottautua edukseen ekonomien kuin insinöörien joukosta. Kari oli sen sijaan pitänyt päänsä ja mennyt Polille, mikä Patrikin mielestä oli hyvä asia. Hänellä tulisi olemaan käytösään sekä omat loistavat ekonomin aivonsa että luotettavan insinöörin aivot.

Patrik kävi sulkemassa kirjaston pariovet ja avasi ikkunat. Englantilaisten kartanoiden kirjastoihin kuului sikarintuoksu, mutta vaimon vaatimuksesta ovi oli sika-reita poltettaessa pidettävä kiinni, ettei tuoksu leviä koko kartanoon. Kun Patrik oli yksin, sikarin sytyttämiseen liittyi traditio, joka sekin oli peruja vuorineuvos Ramqvistin tarjoamilta illallisilta. Ennen ensimmäistä illallista Kari oli varoittanut, että naama on pidettävä vakavana silloin kun ”borren kommer”. Patrik ei kehdannut kysyä mitä Kari tarkoitti, mutta asia selvisi kun illallinen oli edennyt kahviin ja konjakkiin. Vuorineuvos kaivoi povitaskustaan nahkaisen kotelon ja tarjosi sikarit. Ennen kuin Patrik ehti tehdä omalleen mitään, vuorineuvos kysyi montako reikää Patrik yleensä teki sikariinsa. Patrik vilkaisi hädissään Karia, mutta tämä vain hymyili. Kun ei osannut muutakaan, Patrik vastasi että viisi, johon vuorineuvos nyökäten totesi tehneensä samoin nuorempana mutta nykyään hän poraa seitsemän. Vuorineuvos kaivoi liivintaskustaan hopeisen sikariporan ja porasi sikarinsa päähän seitsemän reikää. Sitteen hän ojensi poran Patrikille, joka porasi vapisevin käsin omaansa viisi reikää. Vuorineuvos hymyili tyytyväisenä, otti toisesta liivintaskustaan kultaisen sytytti-

men ja kysyi Patrikilta, oliko tällä seteliä. Patrik kaivoi setelin taskustaan ja ojensi sen vuorineuvokselle, joka sytytti setelin palamaan kultaisella sytyttimellään ja sitten sikarinsa setelillä. Kun sikari paloi kunnolla, vuorineuvos katsoi hymyillen Patrikia, nosti konjakkilasinsa ja sanoi:

– Poika, sait äsken kolme opetusta. Ensinnäkin, sikaria ei saa sytyttää sytyttimellä. Toiseksi, älä anna kenellekään rahaa, ellet tiedä mihin tämä aikoo sitä käyttää. Kolmanneksi, rahalla ei ole muuta arvoa kuin että sitä voidaan käyttää vaihdannan välineenä. Kun seteli paloi, sinä köyhdyit, minä en rikastunut, mutta yhteiskunta rikastui.

Huomatessaan Patrikin hämmästyneen ilmeen vuorineuvos jatkoi:

– Sinulta katosi mahdollisuus vaihtaa kymppi johonkin jota olisit pitänyt kympin arvoisena, minä en hyötynyt muuta kuin että sain sikarini palamaan. Kierrossa oleva rahamäärä kuitenkin väheni, ja se antaa keskuspankille mahdollisuuden painaa uutta rahaa.

Sen illan jälkeen Patrik osti Lontoosta hopeisen sikariporan ja kultaisen sytyttimen. Siitä lähtien, ollessaan yksin tai luotettavassa seurassa, hän sytytti aina sikarinsa seteleillä.

2

Lehtitalon omistavan säätiön toimitusjohtaja Karl Grahn, jota kutsuttiin KG:ksi, tiesi että Patrik Berg täyttää lähivuosina pyöreitä. Olisi skandaali, jos Patrik pitäisi isot juhlat eikä KG saisi kutsua. Pääsääntöisesti ison säätiön toimitusjohtajan suomalla statuksella hänet kutsuttiin kaikkiin vähänkin merkittäviin suomenruotsalaisten juhliin, olivat ne sitten yhtiöiden tai yksityisten järjestämiä. Mutta Patrikin kohdalla asiasta ei voinut olla varma. Mies oli niin itseriittoinen, ettei välittänyt etiketeistä. Kaupungilla kerrottiin, että jo opiskeluaikoina Patrik oli määrätietoisesti hankkinut itselleen suhteet ihmisiin, joilla oli valtaa tai rahaa. Mutta näin sanottiin kaikista, joilla ei suvun kautta ollut kumpaakaan. Vanha raha katsoi uutta rahaa pitkin nenänvarrtta – paitsi Patrikia. Varmaan siksi, että Patrik oli vuosien varrella auttanut monta sukua pitämään tallella edes osan vallasta ja omaisuudesta.

Jos lehti tekee positiivisia juttuja Patrikista hyvissä ajoin ennen syntymäpäivää, se saattaisi auttaa kutsun saamisessa. Jutun tekoa ei tässä tapauksessa voi antaa lehden päätoimittajalle, koska tällä on ihmeellinen käsi-

tys siitä että suomenruotsalaisen lehden pitäisi olla erityisen kriittinen suomenruotsalaista eliittiä käsittelevissä jutuissa. Halusi kai raukka osoittaa suomenkielisille kollegoilleen olevansa riippumaton lehden omistajista. Riippumaton, pah. Mies, jonka sopimuksessa on kolmen kuukauden irtisanomisaika, on tasan niin riippumaton sanomisistaan kuin kolmen kuukauden palkan verran voi omistajia ärsyttää. KG valitsi jutun tekijäksi toimittaja Netta Koivunoksan. Suoralla toimeksiannolla Koivunoksa ymmärtää, että jutun lopullisesta julkaisemisesta tekee päätöksen tilaaja ja juttu syntyy sen mukaiseksi. Tietenkin hän sanoo Koivunoksalle ettei puutu jutun sisältöön, mutta kokenut toimittaja ymmärtää, millaista juttua haetaan. KG pyysi sihteeriään komentamaan toimittaja Koivunoksan paikalle.

Netta Koivunoksa kirosi, ei ollut ensimmäinen kerta kun hänet komennettiin KG:n puheille. Työn alla oleva juttu piti jättää kesken, vaikka deadline oli tunnin päässä. Siihen piti nyt pyytää toimituspäälliköltä lisäaikaa.

KG antoi Koivunoksan odottaa viisitoista minuuttia sihteerinsä huoneessa ennen kuin kutsutti tämän sisään. On tärkeää, että toimituksessa ymmärretään, kuka lehtitaloa johtaa. Kun Netta oli istunut, KG aloitti:

– On oikeastaan häpeä tai ainakin outoa, ettemme ole tehneet koskaan henkilöjuttua Patrik Bergistä.

– Onhan meillä ollut juttuja, puolusti Netta toimistusta.

– Samanlaisia kuin muissakin lehdissä, vastasi KG.
– Patrik Berg on mies, jonka tekemisistä tiedetään pal-

jon, mutta hänestä miehenä ei tiedetä mitään. Minkälainen ihminen Patrik Berg on? Siitä ei ole kirjoitettu – ei meillä eikä muualla. Tai on niitäkin juttuja kirjoitettu, mutta vain huhupuheiden perusteella. Meillä, siis lehdellä ja minulla, on parhaat kontaktit ihmisiin, jotka todella tuntevat Patrikin. Siksi olen päättänyt, että me teemme henkilökuvan hänestä. Jutun, jossa kerrotaan muutakin kuin mitä hän on tehnyt.

– Koska sen pitää olla valmis?

– Sitten kun meillä on kattava kuva henkilöstä Patrik Berg. Sitä ei saa tehdä kiireellä, se pitää tehdä kunolla.

KG arveli sen riittävän, että hän painotti sanaa kunolla. Koivunoksan tuli ymmärtää, että juttu pitää tehdä niin kuin KG tahtoo.

– Siis ei elämäkertaa vaan henkilökuva?

– Juuri niin. Jutussa pitää olla lämmin *human interest*-näkökulma. Miten Patrikista tuli se Patrik, jonka me tunnemme. Tai siis emme tunne, mutta luulemme tuntevamme. Jutun pitää mennä ihon alle, jotta lukijat saavat kuvan siitä, minkälainen on mies julkisivun takana.

– Patrik ei anna haastatteluja. Tai antaa, mutta vain kun hän itse haluaa ja aiheista jotka on itse valinnut.

– Meidän pitää haastatella ihmisiä, jotka tuntevat hänet.

– Sitäkin on kokeiltu. Lähipiiri kieltäytyy haastatte-
luista ja muilta ei kuule kuin samoja juoruja.

– Meidän on mentävä siis ajassa taaksepäin, opiskeluaikaan ja ensimmäiselle työpaikalle. Mutta on osattava myös suhtautua kriittisesti haastateltavien puhei-

siin. Menestyvien ihmisten jälkeen jää aina katkeria ja pahansuopia ihmisiä. Luotan siihen, että osaat poimia haastatteluista kohdat, jotka kuvaavat todellista Patrikia. Kuten sanoin, asialla ei ole kiire, mutta pidä minut ajan tasalla.

KG laittoi lukulasit nenälleen ja näpäytti tietokoneensa hiirtä merkiksi, että tapaaminen on ohi. Netta otti muistiinpanovihkonsa ja lähti hissillä takaisin toimitukseen. Muistiinpanoissa luki vain: KG haluaa nuolla Patrikin persettä.

Toimitukseen palattuaan Netta ehti sittenkin tehdä kesken jääneen juttunsa valmiiksi ilman pyydettyä lisäaikaa. Sitten hän kaivoi toimituksen laatikosta Patrikin kansion ja ryhtyi selaamaan sen sisältöä. Kansiossa oli leikkeitä omasta ja muista lehdistä sekä litteroimattomia haastattelunauhoja, joissa sivuttiin jollain tavalla Patrikia. Vaikka KG oli tilannut henkilökuvan, Netta päätti panna järjestykseen sen, mitä yleisesti tiedettiin Patrikin tekemisistä. Se auttaa valitsemaan ne ihmiset, jotka voivat valottaa Patrikia henkilönä. Jos ei muuten, niin kertomalla millä tavalla tämä oli toiminut Meston aikoina ja kun perusti PatTecin. Kaupungilla huhuttiin, että Patrik oli ensin suunnitellut firmansa nimeksi PAT-RIK, mutta muut mukaan lähteneet osakkaat olivat panneet hanttiin. Vaikka firman nimeksi ei tullut PAT-RIK, se oli tehnyt Patrikista oikein rikkaan. Netta poimi kansioista ensin ne artikkelit, jotka ajoittuivat firman perustamisen aikoihin ja valitsi haastattelunauhoista Meston varatoimitusjohtajan haastattelun, tällä oli erilainen käsitys

siitä, kuinka loistava Patrik oli ollut silloin kun oli kuulunut Meston johtokuntaan.

Nettaa harmitti ettei ollut tehnyt muistiinpanoja, kun oli ollut miehensä daamina Hankenin vuosijuhlassa, jossa Patrik piti juhlapuheen. Silloin hän oli myös itse saanut hyvin vahvan mielikuvan Patrik Bergistä. Hän alkoi nyt kirjoittaa ylös, mitä muisti juhlien aikana kuulleensa, siitä voisi olla hyötyä jutun näkökulmaa ja haastattelukysymyksiä miettiessä.

Illan edetessä Patrikin opiskelukaverit olivat avanneet sanaisen arkkunsa kunnolla. Kumpikin oli ollut sitä mieltä, että Patrik erottautui joukosta jo opiskeluaikoina. Pienen pankkiiriliikkeen omistajaksi edennyt kurssitoveri oli maininnut, että Patrikille opiskelu oli lastenleikkiä, tämä luki pakollisten kirjojen lisäksi koko ajan jenkkiläisiä alan kirjoja ja vertaili luennoilla niitä siihen, mitä proffat heille luennoivat. Opiskelutoveri kutsui Patrikia leppoisesti Pateksi, mutta oli lisäksi kuvannut toveriaan snobiksi, joka sekoitti aina puheeseensa jenkkitermejä ja joka piti itseään niin helvetin älykkäänä ja oikealla tavalla laskelmoivana – Patrik tiesi kuin luonnostaan, miten eri tilanteissa kannatti toimia.

Keskustelussa oli ollut mukana myös toinen koulu-aikainen tuttu, joka veti tätä nykyä sukunsa firmaa. Hän oli kertonut kiinnostavan jutun näistä jenkkikirjoista ja Patrikin uhmakkuudesta. Patrik ei opiskeluaikoina osannut tai halunnut pitää kirjoista oppimaansa piilossa, mikä ärsytti professoreita. Eräällä luennolla oli opetettu Phillipsin teoriaa, jonka mukaan korkea työt-

tömyys madaltaa korkoja ja vastaavasti kun työttömyys pienenee, korot lähtevät nousuun. Teoria on kehitetty 50-luvulla, ja sitä opetettiin 80-luvulla Hankenin luennoilla totena. Kesken luennon Patrik pyysi puheenvuoron ja haastoi professoria sillä, että uusimpien tutkimusten mukaan teoria ei pitänyt paikkaansa. Sen esitelmöinnin tähden Patrik lensi niiltä jaloilta ulos salista. Proffa valitti rehtorille, minkä takia Patrik joutui puhutteluun. Mutta ei rehtori sille mitään mahtanut. Patrik oli ottanut puhutteluun mukaansa ne jenkkitutkimukset jotka osoittivat, ettei Phillipsin teoria pitänyt paikkaansa. Kukaan ei tiedä varmasti, mitä siellä puhuttelussa puhuttiin, mutta Patrik marssi ulos toisen kansantaloustieteen professorin assistenttina. Asia ei tietenkään jäänyt siihen. Patrik teki viisisivuisen tutkielman siitä, miksi teoria ei pitänyt paikkaansa, ja monisti sen kaikille Hankenin ilmoitustauluille. Professori lähti ennenaikaiselle eläkkeelle eikä Hankenilla enää opetettu Phillipsin teoriaa. Kun Patrik alkoi vetää kansantalouden seminaarikursseja, kaikki eivät meinanneet mahtua saliin. Kurssit muistuttivat enemmän rock-konsertteja kuin luentoja. Ja Patrik viihtyi, olihan hänellä korkeakoulun virallinen lupa briljeerata älykkyydellään. Se aiheutti närää muissa opettajissa. Kun muiden salit kaikuivat tyhjiyttään, yksi nulikka veti omansa täyteen. Niinpä he järjestivät Patrikille stipendin.

Proffat valitsivat keskuudestaan lähetystön ja kävivät puhumassa yhdestä ruotsinkielisestä säätiöstä Patrikille messevän stipendin ja lisäksi väitöskirjapaikan Harvardiin. Luulivat pääsevänsä näin Patrikista eroon. Ja pää-

sivätkin mutta vain vähäksi aikaa. Tohtorina Patrik oli entistä itsevarmempi.

Patrikin siirtymisestä Mestoon oli puheliaalla suku-yhtiön miehellä vielä sanottavaa. Alkuvaiheista on olemassa kuulemma montakin tarinaa, mutta opiskelutoverin mukaan uskottavin oli, että kun Patrik Harvardin pestin jälkeen sai paikan Hankenissa apulaisproffana, ryhtyivät professorit yksissä tuumin järjestämään yhteistä vihollistaan akateemisesta maailmasta yritysympyröihin. Ne alkoivat kimpassa kehua Patrikia kaikkialla ja kaikille. Kehusanat kuultiin Mestossakin, ja vanha vuorineuvos innostui palkkaamaan uutta verta johtokuntaan. Semmoistakin puhuttiin, että professorit olisivat luvanneet Meston vuorineuvokselle, että kaikki vuorineuvoksen vaimonkin sukulaiset pääsevät Hankenille, olivat ne kuinka tyhmiä tahansa, jos tämä palkkasi Patrikin.

Netta muisti, että oli yrittänyt illan siinä vaiheessa siirtää keskustelua siihen, minkälainen Patrik oli luentosalien ulkopuolella. Mutta turhaan, mitään railakasta toilailua ei kummallekaan opiskelutoverille tullut mieleen. Munkkielämää Patrik ei ollut viettänyt, mutta hän oli aina osannut olla suhteissaan varovainen. Ei päästänyt ketään niin lähelle, että jollain olisi nykyään kerrottavana sellaista, mitä Patrik ei halua kerrottavan. Kohteli naisiaan sen verran hyvin, ettei kenellekään jäänyt tarvetta vuosikymmenten jälkeenkään antaa *kiss-and-tell*-haastatteluja.

Miesten mielestä oli jo puhuttu tarpeeksi Patrikista yhden illan osalta ja sen enempää tietoja Netta ei ollut

saanut. Pankkiiri oli ehdottanut Netalle tämän miehestä huolimatta kahdenkeskisiä jatkokeskusteluja toisaalla. Nettaa nauratti yhä, kuinka tyhmä mies oli ollut. Sen jälkeen kun kehui toista miestä siitä, että tämä oli osannut hoitaa naisuhteensa oikealla tavalla, vikitteli itse toimittajaa, jonka työ on kertoa salaisuudet julki.

Jos oot niin helvetin viisas, mikset sä ole rikas?

Patrik Bergillä on kartano ja pinkka kunnossa, mutta Suomen älykkäimmät aivot kaipaavat askareita. Sopivan vaativa projekti voisi olla se, että saa poliitikot keksimään Postin yksityistämisen ja tahtomaan ostajaksi Patrik Bergin.

Kulkeeko posti jatkossa syrjäseuduilla miehittämättömillä helikoptereilla vai koulukuljetusten yhteydessä, jää nähtäväksi. Soppaan heittää ainekset myös Yhdysvaltojen tiedustelupalvelu ja Ruotsin pääministeri. Varmaa on vain se, että Patrik aikoo tehdä tilin. Kun kerran on niin viisas, se onnistuu, vai onnistuuko sittenkään?

**Hyvänmielen veijariromaani siitä, miten älykästäkin
voidaan älyttää**

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789513 185299 84.2 ISBN 978-951-31-8529-9	
-------------------------------	---	---

Kannen kuva ja suunnittelu: Janne Harju